

IEDER VERHAAL HEEFT ZIJN EIGEN PIJN

Door: Karen Blommers Beeld: Charles Groeneveld

Inge en haar man waren vier jaar geleden bezig met vruchtbaarheidsbehandelingen, omdat ze graag een broertje of zusje voor hun dochter Fenne wilden. Tijdens deze behandelingen werd vocht ontdekt in haar buikholte. Het begin van veel narigheid.

‘Het is een schrijnend stukje, ieder verhaal heeft zijn eigen pijn’, vertelt Inge. Tijdens de vruchtbaarheidsbehandelingen werd vocht ontdekt in haar buikholte. Inge had al een tijdje buikklasten, maar ze dacht dat deze verband hielden met de vruchtbaarheidsbehandelingen. In eerste instantie hebben ze de behandelingen door laten gaan, omdat iedere vrouw wel eens vocht in haar buik heeft, zeker rond de menstruatie. Toen de poging om zwanger te raken mislukt was en het vocht in haar buik niet afnam, hebben ze een gynaecoloog geraadpleegd. Bij nader onderzoek bleek de CA125 verhoogd, wat een teken kan zijn van eierstokkanker. Na een scan en punctie werd duidelijk dat er uitzaaiingen zaten in het vetschort. ‘Het was foute boel’, vertelt Inge.

Laaggradige eierstokkanker

Het bleek een laaggradige vorm van eierstokkanker te zijn, langzaam groeiend en nog sterk lijkend op een gezonde cel. Het nadeel van deze vorm van kanker is dat het niet of nauwelijks reageert op chemo. Een complete debulking – een operatie waarbij zo veel mogelijk tumorweefsel wordt weggehaald - volgde, waarbij haar baarmoeder en eierstokken niet konden worden gespaard. Vanwege de uitzaaiingen wist Inge dat de kans op een recidief erg groot was. Na de operatie kreeg Inge toch chemo in de vorm van buikspoelingen.

Haar dochter was destijds vier jaar. Ze begreep het allemaal nog niet zo goed, maar alles was gericht op ‘mama wordt beter’. ‘Dit moeten we doen, dan is straks alles voorbij’. Maar zo gemakkelijk gaat het niet ‘voorbij’. Er was tijd nodig voor lichamelijk herstel en er was tijd nodig om alles te verwerken. De kanker, alles wat het heeft aangericht en de angst gingen bij Inge horen. Ze voelde zich een ‘tikkende tijdbom’, maar ze hoopte op een lang en gezond leven. Toen bleek dat in het voorjaar van 2021 opnieuw uitzaaiingen waren gevonden in het buikvlies, sloeg dit nieuws in als een bom. Niet alleen voor Inge en haar man, maar ook voor Fenne. Beter worden is ineens geen optie meer. Fenne heeft ineens grote mensen zorgen, terwijl ze nog maar acht is.

Het leven is fijn, maar ook een enorme worsteling

Inge vindt het moeilijk om haar dochter goed te begeleiden in haar verdriet en zorgen. Ze hoopt maar dat ze het goede doet. Streng en consequent zijn vindt ze niet meer zo belangrijk. ‘Ik probeer de ziekte geen grotere rol te geven dan nodig is, om het thuis voor mijn man en dochter zo fijn mogelijk te laten zijn.’ Sinds Inge vrijwilliger is bij Olijf leest ze ook de ervaringsverhalen en daar kijkt ze soms wel tegenop. Opmerkingen zoals ‘ik heb het omarmd’, ‘ik zie wel hoe het loopt’ of ‘we zijn allemaal krachtige vrouwen’, gelden niet voor Inge. Inge voelde zich heel strijdbaar na de eerste diagnose. Ze had een sterk en gezond lijf en ging er voor om beter te worden. ‘Maar nu ben ik in de palliatieve zorg terecht gekomen, ik heb geen medicijnen die mij beter gaan maken’, zegt Inge.

Ze spreekt de hoop uit dat ze er beter in wordt om er mee te kunnen leven. Ook hoopt ze dat het nog een aantal jaren stabiel kan blijven. Dat het haar lukt om ook

‘In het hele proces
brengt een kindje
ook zoveel lucht,
licht, plezier en
verwondering.’

